

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul treizeci și doi

Jeff Pippenger

2026-01-20

Numărul treizeci și doi

A fost un parcurs lent până să ajungem la cartea lui Ioel, cu Petru drept martor. Petru este unul dintre cele mai uimitoare simboluri din Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, dar nu sunt oare toate astfel? Petru se află la Cezareea Filipi și este, de asemenea, la Cincizecime, în odaia de sus, la ceasul al treilea, iar apoi, în templu, la ceasul al nouălea al aceleiași zile. Isus a fost răstignit la ceasul al treilea și a murit la ceasul al nouălea. Petru este chemat la Cezareea la ceasul al nouălea, dar Cezareea la care este chemat în relatarea despre Corneliu nu este Cezareea Filipi de la poalele Muntelui Hermon, ci Cezareea de lângă mare, numită Cezareea Maritimă.

Cezareea Maritimă este un oraș de coastă la Marea Mediterană, la aproximativ 30–35 de mile la nord de Tel Avivul modern (construită de Irod cel Mare ca un mare oraș-port roman). Apare frecvent în cartea Faptele Apostolilor (menționată de 15 ori) și este cea la care cei mai mulți se referă pur și simplu drept „Cezareea” în Noul Testament. Acolo locuia Filip Evanghelistul împreună cu cele patru fiice ale lui, care proceau (Fapte 8:40; 21:8). Pavel a fost întemnițat acolo timp de doi ani, s-a înfățișat înaintea guvernatorilor Felix și Festus și a regelui Agripa (Fapte 23–26). Mai semnificativ, poate, Petru a predicat aici sutașului roman Corneliu — prima convertire majoră a neamurilor la creștinism (Fapte 10) — în anul 34 d.Hr., când s-a încheiat săptămâna în care Hristos a confirmat legământul cu mulți.

El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul, și, din pricina întinderii urâciunilor, îl va face pustiu, chiar până la sfârșit; iar ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustiit. Daniel 9:27.

Cezareea Maritimă a servit drept capitală administrativă romană a Iudeei și a fost un important centru al neamurilor. Cezareea lui Filip este un alt oraș, situat în extremul nord, în apropiere de poalele Muntelui Hermon (la aproximativ 25–30 de mile la nord de Marea Galileii), în ceea ce este astăzi zona Înălțimilor Golan (Baniasul modern). Este menționată doar în Evangheliile (Matei 16:13 și Marcu 8:27), când Isus și-a dus ucenicii la Cezareea lui Filip. Acesta este locul vestit unde Petru a mărturisit că Isus este „Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu”, și unde Isus a declarat: „Pe această stâncă Îmi voi zidi Biserica Mea, iar porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:13–20). Era o zonă păgână, cu temple închinat zeilor greci, în special zeului-țap Pan, a cărui grotă, Grotă lui Pan, era numită „porțile iadului”, ceea ce face ca declarația lui Isus de acolo să fie deosebit de grăitoare.

Cele două cetăți sunt complet distincte geografic și istoric — una, un port maritim roman aglomerat în sud-vest, cealaltă, un sit elenistic/păgân din nord, în apropierea izvoarelor Iordanului. Cea de pe coastă domină Faptele Apostolilor, în timp ce cea nordică este centrală pentru un

moment decisiv din Evanghelii. Cezareea mării este un simbol al Romei — fiara, iar Cezareea pământului este un simbol al balaurului. Sora White identifică perioada de la cruce până la Rusalii, "sezonul pentecostal", care a început la cruce și s-a încheiat la Rusalii.

Cu o dorință arzătoare privesc înainte spre timpul când evenimentele din ziua Cincizecimii se vor repeta cu și mai mare putere decât atunci. Ioan spune: „Am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Atunci, ca în vremea Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul vestit lor, fiecare în limba sa.

Dumnezeu poate insufla viață nouă în orice suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească și poate atinge buzele cu un cărbune aprins luat de pe altar, făcându-le elocvente în lauda Sa. Mii de voci vor fi înzestrate cu puterea de a vesti minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâitoare va fi dezlegată, iar cei timizi vor fi întăriți să poarte o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-Și ajute poporul să curățească templul sufletului de orice întinare și să mențină o legătură atât de strânsă cu El, încât să fie părtași la ploaia târzie când va fi revărsată. Review and Herald, 20 iulie 1886.

Din punct de vedere tehnic, perioada Cincizecimii ar începe la Sărbătoarea celor dintâi roade, care coincide cu Învierea lui Hristos; dar fără moartea de cruce nu ar fi existat sânge pe care Mântuitorul, la Învierea Sa, să-l ia cu Sine. Fără moartea Sa, El, ca Pâinea vieții, nu S-ar fi odihnit în ziua Sărbătorii Azimelor, iar Pâinea vieții trebuia să Se odihnească înainte de Învierea Sa la Sărbătoarea celor dintâi roade, inițiind astfel perioada de cincizeci de zile care a dus la ziua și Sărbătoarea Cincizecimii.

Când Hristos a venit să întărească legământul pentru o săptămână, săptămâna a început la botezul Său, iar apoi, «la jumătatea săptămânii», după trei ani și jumătate, a fost răstignit, S-a odihnit în mormânt în ziua Azimelor, a înviat în ziua Sărbătorii Întâilor Roade ale secerișului orzului, duminica, inițiind astfel perioada de cincizeci de zile a Cincizecimii, care se întindea până la Sărbătoarea Întâilor Roade ale grâului. De la cruce până la sfârșitul săptămânii, la trei ani și jumătate după aceea, perioada de șapte ani a ajuns la încheiere prin Corneliu din Cezareea Maritimă, care a devenit cel dintâi convertit dintre neamuri la Biserica creștină, la sfârșitul săptămânii, în anul 34 d.Hr.

Săptămâna în care Hristos a venit să confirme legământul este, în mod profetic, de 2.520 de zile, iar crucea este „la mijlocul săptămânii”, astfel că a avut loc la 1.260 de zile după botez și la 1.260 de zile înainte de convertirea lui Corneliu. La cruce, Hristos a fost răstignit la ceasul al treilea și a murit la ceasul al nouălea. Acela a fost începutul perioadei Cincizecimii, iar la final (căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început), în ziua Cincizecimii, Petru își rostește prima predică din cartea lui Ioel la ceasul al treilea, în odaia de sus, unde Hristos S-a întâlnit cu ucenicii în ziua învierii Sale. Apoi, Petru își rostește a doua predică din cartea lui Ioel în templu, la ceasul al nouălea. În mod clar, ceasul al treilea și ceasul al nouălea sunt un simbol Alfa și Omega al începutului și sfârșitului perioadei Cincizecimii.

Rând după rând, când aliniem ceasul al treilea și al nouălea din cadrul acestor două evenimente, găsim cele șase ore ca o perioadă profetică și că amândouă dau mărturie despre o despărțire.

Hristos trece de la viață la moarte și înapoi la viață. El merge de pe pământ la cer și înapoi pe pământ. Petru este afară și apoi înăuntrul templului. Desigur, există și alte alinieri paralele ale ceasului al treilea cu al nouălea, dar mai întâi trebuie să luăm în considerare pe Petru, pe Corneliu și Cezareea de la mare.

Ca și în cazul împărțirilor profetice reprezentate în cele șase ceasuri, când îngerul a fost trimis la Corneliu, spre a-l îndruma să trimită după Petru, era ceasul al nouălea.

În Cezareea era un anume bărbat, numit Corneliu, centurion al cohorței numite Cohorta Italiană, om evlavios și temător de Dumnezeu, el împreună cu toată casa lui, care dădea multe milostenii poporului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu. A văzut limpede într-o vedenie, pe la ceasul al nouălea al zilei, un înger al lui Dumnezeu intrând la el și zicându-i: Corneliu. Și, când s-a uitat la el, s-a înspăimântat și a zis: Ce este, Doamne? Iar el i-a zis: Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit spre pomenire înaintea lui Dumnezeu. Și acum trimite oameni la Iope și cheamă pe un anume Simon, căruia i se zice Petru. Faptele Apostolilor 10:1-5.

Sosirea unui înger simbolizează un mesaj și un semn de hotar, iar îngerul confirmă că este un semn de hotar când spune: «Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit ca pomenire înaintea lui Dumnezeu.» Semnul de hotar al încheierii săptămânii îl constituie faptul că Corneliu trimite după Petru la ceasul al nouălea, după patru zile de post, iar aceasta este numită «pomenire», care este un semn de hotar. În calitate de «centurion», Corneliu era un comandant peste o sută de oameni.

Când Petru se află la Cezareea lui Filip, în Matei capitolul șaisprezece, nu se face nicio referire la vreun ceas. Cezareea lui Filip este numele cetății în vremea când Isus i-a dus pe ucenici acolo. În istoria din Daniel unsprezece, versetele treisprezece până la cincisprezece, versete care s-au împlinit la bătălia de la Panium și care tipifică războiul ce duce la legea duminicală în Statele Unite, Cezareea lui Filip se numea Panium. Petru se află în versetele treisprezece până la cincisprezece atunci când este la Cezareea lui Filip, adică Panium.

Identificarea faptului că Bătălia de la Panium a fost o împlinire a versetelor 13–15 din Daniel 11 și că versetele și istoria Bătăliei de la Panium identifică un război care duce la legea duminicală în Statele Unite este exact modul în care metodologia "linie după linie" este concepută să funcționeze. Aplicarea acelei metodologii impune ca Cezareea lui Filip și Panium să fie puse în corespondență, căci regula principală a profeției care tratează acest adevăr este că "fiecare dintre profeții antici a vorbit mai mult pentru zilele noastre decât pentru zilele în care au trăit". Pavel adaugă că duhurile profeților sunt supuse profeților, astfel încât nu numai că toți indică zilele de pe urmă, ci sunt cu toții de acord.

Din acest motiv, dacă și când Panium este identificat în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu ca Panium, iar ulterior ca Cezareea lui Filip, amândouă trebuie aplicate în zilele de pe urmă și trebuie să fie în acord una cu cealaltă, fiindcă sunt același oraș.

În consonanță cu această logică, deși ușor diferite, se află Cezareea Filipi și Cezareea Maritimă. Petru a mers la Cezareea Filipi împreună cu Hristos, dar a fost trimis la Cezareea Maritimă de Duhul Sfânt. Totuși, în ambele Cezaree, Petru este figura principală a legământului. Ceea ce este

minunat în această linie este că în ceasul al nouălea Corneliu a fost vizitat de înger și i s-a poruncit să trimită după Petru. Petru la Cezareea este un simbol profetic, dar cele două Cezaree sunt în mod clar diferite. Una este Cezareea de la mare, iar cealaltă Cezareea de pe pământ. Cezareea de la mare este asociată cu Neamurile, iar Corneliu a fost primul convertit dintre Neamuri exact la sfârșitul săptămânii legământului, în anul 34 d.Hr. Cezareea de la mare este ceasul al nouălea și se aliniază cu Petru în templu la Cincizecime și cu moartea lui Hristos la ceasul al nouălea.

Cezareea de pe uscat, adică Cezareea lui Filip, este ceasul al treilea. Nu există alte opțiuni de ales. Cezareea lui Filip la început, ceasul al treilea, iar Cezareea Maritima la sfârșit, ceasul al nouălea. Cezareea lui Filip este alfa perioadei de șase ceasuri, iar Maritima este omega. Omega la ceasul al nouălea a fost moartea lui Hristos în mijlocul săptămânii legământului, iar Petru în templu la Cincizecime a fost, de asemenea, ceasul al nouălea. Faptul că Corneliu l-a chemat pe Petru corespunde atât morții lui Hristos, care tipifică legea duminicală, cât și lui Petru în templu la Cincizecime, care, din nou, tipifică legea duminicală. Corneliu, ca primul convertit dintre neamuri, reprezintă primul lucrător al ceasului al unsprezecelea la legea duminicală.

Ceasul al treilea când Hristos a fost răstignit, precum și ceasul al treilea când Petru se afla în odaia de sus, trebuie și nu pot reprezenta decât Cezareea lui Filip. Odaia de sus în care se afla Petru în ziua Cincizecimii era chiar aceeași odaie de sus în care Hristos S-a arătat după învierea, înălțarea și coborârea Sa. Hristos a venit în odaia de sus, iar apoi, cincizeci de zile mai târziu, în ziua Cincizecimii, Petru a prezentat mesajul cărții lui Ioel în aceeași odaie de sus.

Cezareea lui Filip este ceasul al treilea care corespunde răstignirii și odăii de sus din ziua Cincizecimii. Răstignirea este un simbol al împrăștierii, iar odaia de sus un simbol al unității. Aceasta identifică Cezareea lui Filip drept punctul imediat anterior legii duminicale, în care o clasă este împrăștiată, iar cealaltă este adunată. Când istoria Bătăliei de la Panium începe să se repete, fecioarele neînțelepte și cele înțelepte vor fi despărțite pentru totdeauna, iar despărțirea se va face în jurul crucii, care reprezintă apropierea legii duminicale. La Cezareea lui Filip, Hristos a început să învețe despre legea duminicală care se apropia. Când a făcut aceasta, Petru s-a opus mesajului; astfel, în nouă versete, Petru îi reprezintă pe cei care sunt pecetluiți și pe cei care sunt împrăștiați prin mesajul crucii, care este legea duminicală.

El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?

Și Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.

Și Isus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit-o, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și Eu îți spun, de asemenea: tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea; iar porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.

Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Iisus, Hristosul. De atunci a început Isus să le arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe din partea bătrânilor, a arhiereilor și a cărturarilor, și să fie omorât, și să fie înviat a treia zi.

Atunci Petru L-a luat și a început să-L mustre, zicând: Departe fie de Tine, Doamne; aceasta nu Ți se va întâmpla.

Dar El, întorcându-Se, i-a zis lui Petru: Înapoia Mea, Satano! Tu Îmi ești o piatră de poticnire; căci tu nu cugești la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor. Matei 16:15-23.

Crucificarea de la ceasul al treilea și mesajul lui Petru din odaia de sus alinază tranziția profetică a Bisericii luptătoare, definită ca Biserica ce cuprinde atât grâu, cât și neghină, către Biserica triumfătoare. Biserica triumfătoare este ofranda de pârgă din grâu a Cincizecimii, care este legea duminicală. Când neghina și grâul ajung la maturitate, îngerii despart cele două clase. Ploaia care a început să picure la 11 septembrie este cea care face ca grâul și neghina să ajungă la coacere.

O perioadă de șase ore reprezintă istoria adunării de tabără de la Exeter până la 22 octombrie 1844, intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim și intrarea împăratului David în Ierusalim cu chivotul. Ora a noua este, de asemenea, timpul jertfei de seară, în jurul orei 15:00.

Iată ce vei aduce ca jertfă pe altar; doi miei de un an, zi de zi, necurmat. Unul dintre miei îl vei aduce dimineața; iar pe celălalt miel îl vei aduce seara. Exodul 29:38, 39.

Cuvântul tradus prin „seară” este uneori redat ca „între cele două seri”. Expresia „între cele două seri” se referă la intervalul de șase ore dintre ceasul al treilea și ceasul al nouălea. Săptămâna legământului lui Hristos reprezintă intervalul de șase ore de la cruce, care devine alfa al intervalului de șase ore din ziua Cincizecimii. Doi martori în săptămâna legământului identifică un interval de șase ore, în legătură directă nu doar cu profetia săptămânii sacre, ci și cu simbolurile timpului Cincizecimii. Apoi, la încheierea aceleiași săptămâni profetice, Petru este chemat la Cezareea la ceasul al nouălea. Faptul că, în cadrul aceleiași structuri profetice a săptămânii sacre, există trei ocurențe ale ceasului al nouălea, dintre care două sunt încheieri omega ale unui interval de șase ore — interval care era, de asemenea, perioada dintre jertfa de dimineață și cea de seară — impune, prin necesitate profetică, existența unui ceas al treilea ca alfa al unui interval care s-a încheiat la ceasul al nouălea al lui Corneliu.

Două Cezaree, ambele avându-l pe Petru ca figură centrală, identifică Cezareea lui Filip drept ceasul al treilea. Acea perioadă de șase ore începe și se încheie cu Cezareea, deoarece sfârșitul este ilustrat de început.

Mielul pascal trebuia să fie junghiat seara, adică la ceasul al nouălea — atunci când a murit Hristos.

Și îl veți păstra până în ziua a paisprezecea a aceleiași luni: și toată adunarea întregii obști a lui Israel îl va junghia seara. Exodul 12:6.

Ceasul rugăciunii este totodată ceasul al nouălea, căci acesta era vremea jertfei de seară.

Să se înfățișeze rugăciunea mea înaintea Ta ca tămâia; iar ridicarea mâinilor mele ca jertfa de seară. Psalmii 141:2.

În acord cu faptul că jertfa de seară este ceasul rugăciunii, Ezra se roagă la vremea jertfei de seară; așadar, el se roagă la ceasul al nouălea, când Petru se află în templu, când Hristos a murit și când lui Corneliu i s-a spus să trimită după Petru.

Iar la jertfa de seară m-am ridicat din întristarea mea; și, după ce mi-am sfâșiat haina și mantaua, am căzut în genunchi și mi-am întins mâinile către Domnul, Dumnezeul meu. Ezra 9:5.

În rugăciunea sa, Ezra se pocăiește după ce a înțeles că cei care au ieșit din Babilon pentru a rezidi templul și Ierusalimul luaseră de soții femei păgâne.

Pe când Ezra se ruga și mărturisea, plângând și prosternându-se înaintea casei lui Dumnezeu, s-a adunat la el, din Israel, o adunare foarte mare de bărbați, femei și copii, căci poporul plângea din greu. Șecania, fiul lui Iehiel, dintre fiii lui Elam, a răspuns și i-a zis lui Ezra: Am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru și ne-am luat soții străine dintre poporul țării; totuși acum este nădejde pentru Israel cu privire la lucrul acesta. Acum, deci, să încheiem un legământ cu Dumnezeul nostru, ca să îndepărtăm pe toate soțiile și pe toți cei născuți din ele, după sfatul domnului meu și al celor ce se cutremură la porunca Dumnezeului nostru; și să se facă potrivit Legii. Scoală-te, căci această pricină îți revine ție; și noi vom fi cu tine; îmbărbătează-te și fă-o.

Atunci s-a ridicat Ezra și i-a pus pe preoții cei de seamă, pe leviți și pe tot Israelul să jure că vor face după cuvântul acesta. Și au jurat. Apoi Ezra s-a ridicat de dinaintea casei lui Dumnezeu și a intrat în odaia lui Iohanen, fiul lui Eliașib; și, când a ajuns acolo, n-a mâncat pâine, nici n-a băut apă, căci jelea pentru fărâdelegea celor ce fuseseră duși în robie. Și s-a făcut vestire în tot Iuda și la Ierusalim către toți fiii robiei, ca să se adune la Ierusalim; și că oricine nu va veni în trei zile, după sfatul căpeteniilor și al bătrânilor, toată averea lui să i se ridice, iar el însuși să fie despărțit de adunarea celor duși în robie. Atunci toți bărbații lui Iuda și ai lui Beniamin s-au adunat la Ierusalim în trei zile. Era luna a noua, în a douăzecea zi a lunii; și tot poporul ședea în piața dinaintea casei lui Dumnezeu, tremurând din pricina acestui lucru și din pricina ploii mari. Ezra 10:1-9.

Legământul celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat ca o separare de aceia care își luaseră neveste străine. Aceasta este despărțirea dintre fecioarele înțelepte și cele neînțelepte și are loc la ceasul al nouălea, care este moartea lui Hristos, Petru în templu la Cincizecime și chemarea lui Petru la Cezareea de la mare. Despărțirea lui Ezra este, de asemenea, curățirea leviților de către Solul Legământului în capitolul trei din Maleahi. Curățirea din Maleahi ilustrează cele două curățiri ale templului săvârșite de Hristos.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care întinează sufletul. Maleahi 3:1-3 citat. Dorul veacurilor, 161.

Lui Ezra și celor care intră în legământ li se spune: „Ridicați-vă”, iar lui Iosua i s-a spus să se ridice după ce, pe parcursul a treizeci și opt de ani, au murit toți răzvrățiții. Israelul antic a avut nevoie de doi ani pentru a eșua în cadrul procesului celor zece încercări; treizeci și opt de ani mai târziu, toți

răzvrățiții erau morți, iar Dumnezeu le spune să se ridice.

Acum, sculați-vă, am zis eu, și treceți peste pârâul Zered. Și am trecut peste pârâul Zered. Iar timpul de când am plecat din Cadeș-Barnea până când am trecut peste pârâul Zered a fost de treizeci și opt de ani, până când toată generația bărbaților de război a pierit din mijlocul oștirii, după cum Domnul le jurase. Deuteronom 2:13, 14.

În Ioan 5, Isus l-a vindecat pe slăbănogul care se afla în acea stare de treizeci și opt de ani, iar când l-a vindecat, i-a spus: „Scoală-te.”

Căci un înger cobora la o anumită vreme în scăldătoare și tulbura apa; iar cel dintâi care intra după tulburarea apei se făcea sănătos, de orice boală ar fi avut. Și era acolo un om care avea o neputință de treizeci și opt de ani. Văzându-l Isus zăcând și știind că de multă vreme se afla în starea aceea, i-a zis: Vrei să te faci sănătos?

Omul neputincios l-a răspuns: Doamne, nu am om care, când se tulbură apa, să mă pună în scăldătoare; iar, până să ajung eu, altul se coboară înaintea mea.

Isus i-a zis: Scoală-te, ridică-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și a umblat; iar în ziua aceea era Sabatul. Ioan 5:4-9.

La ilustrarea lui Ezra a legământului celor o sută patruzeci și patru de mii, poporul trebuia să „se ridice”. În 1838, Josiah Litch, un predicator milerit prominent, a prezis sfârșitul supremației otomane în jurul anului 1840, iar solia milerită s-a ridicat, pentru a fi apoi întărită prin împlinirea exactă la 11 august 1840. Ridicarea bisericii triumfătoare include o prezicere care îi determină pe poporul lui Dumnezeu să se ridice atunci când legământul este statornicit. În separarea rânduită de Ezra de nevestele străine găsim curățirea leviților din Maleahi, precum și cele două curățiri ale templului săvârșite de Hristos, iar fiecare linie identifică o separare a grâului de neghină, care se împlinesc atunci când Hristos îndepărtează pentru totdeauna păcatul din inimile celor o sută patruzeci și patru de mii. Ceasul al nouălea al lui Hristos, și cele două momente de ceas al nouălea asociate cu Petru, împreună cu rugăciunea lui Ezra pentru curățire, se aliniază cu legea duminicală, când ploaia târzie va fi turnată fără măsură. În capitolul nouă din Daniel, Daniel primește un răspuns la cererile sale la vremea jertfei de seară, care este ceasul al nouălea.

Da, pe când încă vorbeam în rugăciune, omul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenia de la început, fiind purtat într-un zbor iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Daniel 9:21.

Suntem înștiințați că vedeniile date lui Daniel pe malurile marilor râuri ale Șinearului se află acum în curs de împlinire și că suntem datori să luăm în considerare împejurările în care au fost date profețiile.

Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele profețite se vor împlini curând.

"Luați în considerare circumstanțele națiunii iudaice în vremea când au fost date profețiile lui Daniel." Mărturii pentru slujitori, 113.

Lumina vedenilor asociate cu râurile Hiddekel și Ulai reprezintă ultimele șase capitole ale capitolului unsprezece din Daniel. În capitolul nouă, reprezentat de râul Ulai, lui Daniel i se dă lumină asupra capitolelor șapte, opt și nouă. În capitolul zece, reprezentat de râul Hiddekel, lui Daniel i se dă lumină asupra capitolelor zece, unsprezece și douăsprezece. Informația profetică este reprezentată atât de evenimentele profetice cuprinse în capitole, cât și de Daniel, căci se cuvine să luăm în considerare circumstanțele națiunii iudaice în momentul în care au fost date profețiile.

Trebuie să raportăm acele considerații la zilele de pe urmă și să le aliniem cu mărturiile celui alt profet. Aceasta înseamnă că, așa cum Petru se află la Cezareea lui Filip, dar și la Cezareea Maritimă, tot astfel Daniel este vizitat de Gabriel la ceasul al nouălea în capitolul nouă, iar în capitolul zece este vizitat în ziua a douăzeci și doua. Lumina Ulaiului și a Hiddekelului pentru zilele de pe urmă este despecetluită lui Daniel la ceasul al nouălea al zilei a douăzeci și doua. Acea lumină reprezintă revărsarea ploii târzii fără măsură la legea duminicală.

Mărturia lui Daniel se descoperă pe deplin la ceasul al nouălea, căci ea identifică atât istoria externă, cât și pe cea internă a ceea ce 'li se întâmplă' poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Când acea lumină este proclamată, Neamurile, reprezentate de Corneliu, vor trimite după cei o sută patruzeci și patru de mii, legea lui Dumnezeu va fi ucisă prin impunerea duminicii, iar Petru va adresa templului un mesaj, templului pe care Hristos îl părăsise și îl identificase drept casa goală a iudeului. Petru se adresează Neamurilor și, de asemenea, Sinedriului, în timp ce Ezra pledează pentru separarea, iar Daniel postește și se roagă pentru lumină. Ceasul al nouălea la Cincizecime, la moartea lui Hristos, la chemarea lui Petru de către Corneliu și jertfa de seară se aliniază toate cu Ilie pe Muntele Carmel.

Este evident că perioada de șase ore reprezintă o perioadă care se încheie la legea duminicală, dar care începe cu un eveniment legat în mod direct de încheierea ei, așa cum erau jertfele de dimineață și de seară. În termenii lui Petru, perioada de șase ore este de la Cezareea lui Filip la Cezareea de la mare. La Cincizecime, ea a fost de la odaia de sus până la templu. Perioada care este lumina strălucitoare așezată la începutul cărării este Strigătul de la miezul nopții, iar acea perioadă se întinde până la legea duminicală. Cele șase ore, între cele două seri, reprezintă intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, care, la rândul ei, a reprezentat perioada de la adunarea de tabără de la Exeter, din 12–17 august 1844, care a inițiat proclamarea soliei ce și-a atins încheierea la 22 octombrie 1844. Exeter este Cezareea lui Filip, iar Cezareea de la mare este 22 octombrie 1844. Începutul este marcat de Cezareea, la fel și sfârșitul.

Intrarea triumfală este marcată de o controversă la început și de o controversă la sfârșit. Controversa de la Exeter era reprezentată de închinarea falsă care avea loc pe teren, în cortul Watertown. Două solii erau reprezentate de acele două corturi, iar când Hristos a intrat în Ierusalim, iudeii cârtitori s-au plâns de solia proclamată în timp ce El cobora de pe Muntele Măslinilor, intrând în Ierusalim călare pe măgarul de curând dezlegat. Prima și ultima controversă identifică un alfa și un omega pentru perioada respectivă. La Exeter, clasa din Watertown

reprezintă o clasă de fecioare care nu aveau untdelemn, iar pentru ele ușa mântuirii a fost închisă. La sfârșitul acelei perioade, ușa de intrare în Locul Sfânt a fost închisă, oferind astfel un alfa și un omega pentru acea perioadă. Acel alfa și omega se aliniază cu cele două controverse ale intrării triumfale și cu Cezareea la Cezareea cu Petru.

În Cezareea lui Filip, numele lui Simon Barjona este schimbat în Petru, într-un pasaj în care el este lăudat ca instrument al inspirației, apoi condamnat drept Satana pentru opoziția față de mesajul crucii. Petru este un simbol al celor două clase care sunt despărțite de mesajul botezului și al crucii, care este mesajul de la 11 septembrie și al legii duminicale.

Pentru fiecare dintre clasele reprezentate de fariseu și de vameș există o lecție în istoria apostolului Petru. La începutul uceniciei sale, Petru se socotea puternic. Ca fariseul, în propria sa socotință, el se considera „nu ca ceilalți oameni”. Când Hristos, în ajunul trădării Sale, i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire în noaptea aceasta”, Petru a declarat cu încredere: „Chiar dacă toți se vor poticni, eu nu mă voi poticni.” Marcu 14:27, 29. Petru nu-și cunoștea propria primejdie. Încrederea de sine l-a amăgit. Se credea în stare să reziste ispitei; dar, în doar câteva ore, a venit încercarea și, cu blestem și jurământ, s-a lepădat de Domnul Său. Lecții ilustrative ale lui Hristos, 152.

În ceasul al nouălea, care este vremea jertfei de seară, s-a pogorât, ca răspuns la rugăciunea lui Ilie, foc și a mistuit jertfa, spre a face cunoscut poporului lui Dumnezeu că Domnul este Dumnezeu. La Muntele Carmel sunt simbolizate două clase: una care atunci știe că Domnul, El este Dumnezeu, și cealaltă, reprezentată de prorocii lui Baal, care după aceea sunt uciși.

La vremea aducerii jertfei de seară, Ilie, prorocul, s-a apropiat și a zis: Doamne, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel, fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel și că eu sunt slujitorul Tău și că am făcut toate aceste lucruri după cuvântul Tău. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca poporul acesta să cunoască că Tu ești Domnul Dumnezeu și că Tu ai întors inima lor înapoi.

Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea-de-tot, și lemnele, și pietrele, și praful, și a lins apa care era în șanț. Iar când tot poporul a văzut aceasta, au căzut cu fețele la pământ și au zis: Domnul, El este Dumnezeu; Domnul, El este Dumnezeu.

Și Ilie le-a zis: Prindeți pe prorocii lui Baal; niciunul să nu scape. Și i-au prins; iar Ilie i-a coborât la pârâul Chișon și i-a înjunghiat acolo. 1 Împărați 18:36-40.

Jertfa de seară, moartea lui Hristos, vindecarea ologului de către Petru, ducerea mesajului la Neamuri de către Petru, primirea luminii profetice de către Daniel, rugăciunea lui Ilie primind răspuns prin foc, în timp ce Ezra, în sac și cenușă, se roagă pentru trecerea de la Laodiceea la Filadelfia, pentru trecerea bisericii luptătoare la biserica triumfătoare. Ceasul al nouălea este ceasul jertfei, ceasul rugăciunii ascultate, ceasul când cerul atinge pământul, puntea dintre judecată și milă, și de aceea Hristos moare la ceasul al nouălea, căci ceasul al nouălea al jertfei a deschis Evanghelia pentru Neamuri, care erau cei ce ședea în întuneric, dar aveau să vadă o mare lumină când cartea lui Daniel va fi deschisă pe deplin la legea duminicală.

La jertfa lui Ghedeon din Judecători 6:21, Îngerul Domnului a atins cu toiagul său jertfa de carne și azime a lui Ghedeon, iar din stâncă a izbucnit un foc care a mistuit-o în întregime. Focul a confirmat chemarea lui Dumnezeu adresată lui Ghedeon și primirea semnului de către Dumnezeu.

Și i-a zis: Dacă am aflat acum har înaintea Ta, atunci arată-mi un semn că Tu vorbești cu mine. Nu te depărta de aici, te rog, până când voi veni la Tine și voi aduce darul meu și îl voi pune înaintea Ta. Iar El a zis: Voi aștepta până te vei întoarce. Și Ghedeon a intrat și a pregătit un ied și azime dintr-o efa de făină; carnea a pus-o într-un coș, iar fiertura a pus-o într-un vas, și le-a adus afară la El, sub stejar, și le-a înfățișat. Și Îngerul lui Dumnezeu i-a zis: Ia carnea și azimele și pune-le pe stânca aceasta și toarnă fiertura. Și așa a făcut. Atunci Îngerul Domnului a întins vârful toiagului pe care-l avea în mână și a atins carnea și azimele; și a ieșit foc din stâncă și a mistuit carnea și azimele. Apoi Îngerul Domnului s-a făcut nevăzut dinaintea lui. Și când Ghedeon a priceput că era un Înger al Domnului, Ghedeon a zis: Vai mie, Doamne Dumnezeule! căci am văzut un Înger al Domnului față către față. Judecători 6:17-22.

Îngerul i s-a arătat lui Ghedeon în primul verset al capitolului și l-a numit pe Ghedeon «un bărbat viteaz», iar Ghedeon a cerut un semn care să dovedească acea afirmație. Apoi, Ghedeon îl roagă pe înger să zăbovească, iar, în profeție, îngerul care zăbovește este al doilea înger. După ce timpul de zăbovire s-a încheiat, Ghedeon aduce o jertfă, iar focul mistuie jertfa. Ghedeon se află la ceasul al nouălea, întrucât la Ilie a fost jertfa de seară, iar ceasul al nouălea este legea duminicală, când limbile de foc ale Cincizecimii se aliniază. Ghedeon reprezintă o clasă care Îl vede pe Domnul față în față, ceea ce i s-a întâmplat lui Daniel în capitolul zece. Când Ghedeon a văzut focul mistuind jertfa, atunci a înțeles că se aflase în prezența Domnului, pe care Îl văzuse față în față.

Ghedeon se trezește la această realitate când minunea focului confirmă semnul; iar semnul era Ghedeon, omul viteaz al lui Dumnezeu, și oastea de trei sute de preoți, care aveau cu toții în mâini cele trei sute de table ale lui Habacuc. Semnul, sau stindardul, este Ghedeon însuși și oastea celor trei sute, care este totodată puternica oaste a lui Ezechiel — cea care se ridică în capitolul treizeci și șapte.

Când cortul întâlnirii a fost sfințit, în Leviticul 9:23–24, după primele jertfe ale lui Aaron în calitate de mare preot, a ieșit foc dinaintea Domnului și a mistuit arderea de tot și grăsimea de pe altar. Poporul a strigat și a căzut cu fețele la pământ, copleșit de uimire. Aceasta trebuie, rând după rând, să se alinieze cu focul lui Ilie.

Rugăciunea lui Ezra de la ceasul al nouălea pentru separarea grâului de neghină, care are loc la legea duminicală, se împlinește atunci când biserica luptătoare se transformă în biserica triumfătoare. De asemenea, ea trebuie să fie în concordanță cu focul lui Ghedeon. Focul mistuitor asupra primei jertfe a lui Aaron, adusă după șapte zile de consacrare, în ziua a opta, a revenit în aceeași zi și i-a nimicit pe cei doi fii nelegiuți ai lui Aaron. Când Duhul Sfânt este turnat fără măsură la ceasul al nouălea, la legea duminicală, va avea loc o separare a două clase de preoți, iar biserica triumfătoare va începe lucrarea reprezentată de calul alb al Efesului, care pornește biruind și ca să biruiască. Ungerea bisericii triumfătoare își găsește un al doilea martor în templul lui Solomon.

La dedicarea templului lui Solomon, în 2 Cronici 7:1-3, după rugăciunea lui Solomon, s-a coborât foc din cer și a mistuit arderile-de-tot și jertfele. Slava Domnului a umplut templul, determinând poporul să se închine și să proclame bunătatea lui Dumnezeu și îndurarea Lui care ține în veac. La legea duminicală, Biserica triumfătoare este înălțată deasupra tuturor munților ca o coroană și un stindard, potrivit lui Zaharia și Isaia. Când focul s-a coborât la dedicarea templului de către Solomon, templul a fost umplut cu slava Domnului, simbolizând că sunarea celei de-a șaptea trâmbițe și-a încheiat lucrarea asupra poporului lui Dumnezeu și este pe punctul de a încheia aceeași lucrare asupra lucrătorilor din ceasul al unsprezecelea. A șaptea trâmbiță reprezintă ispășirea, unirea Divinității cu umanitatea, care are loc pe măsură ce Isus înalță Împărăția Sa de slavă. Acel foc care s-a coborât la Cortul Întâlnirii al lui Moise și la templul lui Solomon a fost, de asemenea, un foc al judecății pentru fiul lui Aaron, așa cum a fost și pentru David.

Jertfa lui David pe aria de treierat a lui Araunah/Ornan din 1 Cronici 21:26, în timpul molimei aduse de recensământul lui David, a primit răspuns cu foc din cer pe altar, semn al primirii și al încetării molimei. Molima Laodiceei ia sfârșit când focul coboară peste jertfa lui David, pentru a stăvili molima dependenței Sale de puterea și înțelepciunea omenească. Tranziția de la uman la divin-uman este marcată atunci când ispășirea este înfăptuită, iar biserica este înălțată ca un stindard. Atunci, în acord cu templul lui Solomon, slava Domnului a umplut templul, pe măsură ce Dumnezeirea se îmbină cu omenirea.

Vom continua, în articolul următor, analiza perioadei strigării de la miezul nopții, așa cum este reprezentată de ceasul al treilea și cel al nouălea.

După șase zile, Iisus i-a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus deoparte pe un munte înalt. Și S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, li s-au arătat Moise și Ilie, vorbind cu El.

Atunci Petru, răspunzând, a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă să fim aici; dacă voiești, să facem aici trei colibe: Ție una, lui Moise una și lui Ilie una. Pe când el încă vorbea, iată, un nor luminos i-a umbrit pe ei; și iată un glas din nor, care zicea: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L.

Și când au auzit ucenicii, au căzut cu fața la pământ și au fost cuprinși de mare teamă. Și Iisus a venit, i-a atins și a zis: Ridicați-vă și nu vă temeți.

Iar când și-au ridicat ochii, n-au văzut pe nimeni, decât pe Iisus singur. Și pe când se coborau de pe munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Să nu spuneți vedenia nimănui, până când Fiul Omului va învia din morți. Matei 17:1-9.